

Татунка не знаеше какво да каже. Нѣщо я давѣше за гърлото. Тя бѣше готова да се разплаче.

— Татунке, какво ти е? — галѣше я майка ѝ по косата.

— Нищо, нищо — продумва съ мжка Татунка и бързо, бързо избѣгва. Още малко и тя щѣше всичко да ѝ разкаже. Божичко, какво щѣше да направи тая глупава Татунка!

— И ти щѣше всичко да ѝ кажеш? — извика Татунчо.

— Много ми домжчнѣ за нея, отвърна засраменото момиче.

— Нѣма защо да ти е мжно, ние пакъ ще се върнемъ. Хайде, влизай въ щепелина, че луната скоро ще изгрѣе!

Тѣ влизатъ въ кацата и провѣряватъ дали всичко е въ редъ. Татунка сѣда на меката възглавничка, овива се въ шала си и силно прегръща черния котаракъ. Татунчо трака съ кибрита въ джоба си и чака само да изгрѣе луната, за да запали примуса и да полетятъ. Но защо се бави тая мързелива луна? Ето, майка имъ излиза на балкона, да ги вика за вечеря.

— Мълчи, не се обаждай!

— Татунчо, Татунке! — вика майка имъ.

— Штъ, штъ... мълчи!...

Ето, виждашъ ли, луната вече изгрѣва!

— Пали примуса, по-скоро! — шепне Татунка и цѣла трепери.

Татунчо запалва примуса. Майка имъ вече слиза по стълбитѣ, за да види де се кривятъ немирниците. Луната изгрѣва задъ кжщата и милувно се усмихва на смѣлитѣ деца.

— Ето, мама иде! Помпай примуса!

Татунчо помпа примуса. Перката започва да се върти, кацата подскача два пжти, като щъркелъ преди да литне, и се понася нагоре въ въздуха.

— Сбогомъ, мамо, сбогомъ! Ние отиваме на луната! — крещи нѣкой отъ кацата, която се издига все по-високо и по-високо.

— Татунчо, Татунке, децата ми!... — изплаква бедната майка, като познава гласоветѣ на децата си и остава вцепенена съ протегнати нагоре ржце. — Стойте, чакайте, слѣзте, Божичко!...

Но Татунчо не спира. Той напмпва още по-силно примуса, и неговиятъ дървенъ щепелинъ полетява съ всичката си сила къмъ тъмното небе, на което лъщи голѣмото жълто лице на луната.

Николай Фоль

